



Теза Френсиса Фукујаме о „крају историје“ из деведесетих година прошлог века била је последњи велики наратив који је уједињавао либерално-демократски Запад. Према његовом мишљењу, либерално-демократски капитализам заснован на социјалној држави представљао је најбољи могући друштвени систем.

Једино преостало питање било је емпиријско – када ће и на који начин ће остатак света прихватити исти модел.

Тај наратив се распао након 2001. године и постепено смо ушли у еру грубог прагматизма. Једини доследан наратив нудили су трамписки и европски расистички националисти – развијени хришћански Запад представља историјски изузетак, богата цивилизација која воли слободу, а чији је опстанак трајно угрожен имигрантима, „културним марксистима“, ЛГБТ+ активистима и Европљанима који окривљују сами себе.

Наравно, „воук“ наратив, који националисти одбацују, још је ужи по свом домету од њиховог. Он је усмерен на једног расистичког или сексистичког непријатеља и чак ни не покушава да мобилише већину јер му је циљ да поједине групе, попут трансродних особа, издигне као парадигматске примере потлачених. Пошто већина људи није трансродна, овај наратив већини нуди само осећај кривице, уместо позитивне визије која би могла да привуче ширу јавност.

Међутим, са успоном такозваних демократских социјалиста у Сједињеним Америчким Државама појавило се нешто ново. У говору поводом 250. годишњице Декларације о независности, један од њихових најистакнутијих представника, градоначелник Њујорка Зохран Мамдани, понудио је сасвим другачији наратив о томе шта Сједињене Државе јесу и шта би могле да буду.

Пише: Славој Жижек
петак, 24 јул 2026 01:50

